

Πλίνθοι & κέραμοι Νο 6

στο χαρτί

& on line στο www.xsap.gr

...Τι τα θέλεις και τα γράφεις τώρα μου λέει το διαβολάκι... Άσε πέρασαν, πάμε γι' άλλα...

Μεγαλώνω όμως και ξεχνάω... θέλω κάπου να μένει γραμμένη η θύμηση κάθε στιγμής. Γι' αυτό γράφω και φωτογραφίζω. Γιατί δεν θέλω να ξεχνάω εικόνες και στιγμιότυπα της ζωής.

Χρόνια τώρα στο συνδικάτο και στα κοινωνικά κινήματα έχω αναθεωρήσει αρκετές φορές τη στάση μου. Αλλά αν κάπου καταστάλαξα είναι στο ότι δεν μπορώ πλέον το δούλεμα. Συλλογικό ή ατομικό.

Δεν μπορώ μια επικοινωνιακή προσέγγιση των πραγμάτων που μετράει για παράδειγμα ως κέρδος μιας απεργίας το πόσες φορές βγήκε στα τηλεοπτικά παράθυρα ο χ ή ο ψ «εκπρόσωπος» μας ή πόσα λεπτά μας αφιέρωσε ο κάθε Χατζηνικολάου. Να θεωρώ δηλαδή νίκη το ότι τα κανάλια μας κάνανε «πρώτο θέμα».

Είσαι δογματικός μου λέει το διαβολάκι. Η δύναμη είναι σήμερα στα Μ.Μ.Ε. Για πρώτη φορά η παιδεία ήταν στο επίκεντρο της δημοσιότητας.

Ίσως... Ίσως να έχει αλλάξει τόσο πολύ ο κόσμος αλλά όταν ακούω πύρινους λόγους πως ως άλλοι επαναστάτες ανοίγουμε τους δρόμους της αντίστασης στην ελληνική κοινωνία, πως γρά-

φουμε τη νέα ιστορία του εργατικού κινήματος για 103 €, το μυαλό μου τρέχει στην απεργία διάρκειας των μεταλλωρύχων το Μαντούδι και μελαγχολώ... Μελαγχολώ βαθύτατα γιατί δεν μπορεί τόσο εύκολα να έχει εξαφα-

νιστεί η συλλογική μνήμη. Δεν μπορεί τόσο εύκολα να πιστεύουμε πως αν κάνουμε τους αγώνες μας θέαμα στα κανάλια θα βγούμε νικητές... Δεν μπορεί να ευτελίζεται τόσο πολύ η ιστορία για να αποκτήσουμε ένα άλλοθι των πράξεων μας...

Άκουγα από πολλούς φίλους, να επαναλαμβάνουν μονότονα τη κουβέντα. «Είναι ένα κίνημα της βάσης... Η βάση ξεπέρασε την ηγεσία...» Και το συμπέρασμα: «Έχουμε σοβαρές ευθύνες στο τι θα κάνουμε ...»

Παραμυθιαζόμαστε ψάχνοντας μια συλλογική κάλυψη σε αδιέξοδα που άλλοι μας οδήγησαν. Δεν παραγνωρίζω προσωπικές ευθύνες αλλά δεν θα πάρω το καραμελάκι που μόνιμα πιπιλίζουν μερικοί πως εμείς φταίμε για το ότι αυτή η κινητοποίηση πήγε κατά διαβόλου... Δεν σκοπεύω να γίνω η κολυμβήθρα του Σιλβάμ στις απολίτικες και τυχοδιωκτικές επιλογές άλλων.

Γιατί συγνώμη, εγώ δεν είδα και κανένα κίνημα βάσης. Εκτός αν βρισκόμουν σε άλλο πλανήτη ή έχω ξεχάσει τα ελληνικά μου.

Τον τελευταίο καιρό όλο και κλωθογυρίζουν στο μυαλό μου «Οι επισκέπτες» του Γιάννη Αγγελάκα. Δεν ξέρω γιατί αλλά αυτό το τραγούδι μ' έχει αγγίξει όσο λίγα...

*Πέρα απ' τ' άστρα είναι η δικιά μας γειτονιά
κατεθήκαμε με γέλια και τα όργανα στον ώμο
έλα κάντε μας λιγάκι συντροφιά
κουραστήκαμε απ' το δρόμο*

*Είχε κρύο απ' του Δία τη μεριά
κι η Σελήνη ερημιά καθόλου κόσμο
άντε ανάψτε μας μια όμορφη φωτιά
κουραστήκαμε απ' το δρόμο*

*Τέτοια νύχτα μαγεμένη και γλυκιά
Μας θυμίζει ένα φθινόπωρο στον Κρόνο
Άντε ας παίξουμε μια τελευταία πενιά
Όπου να 'ναι ξαναβγαίνουμε στο δρόμο*

Πήγαμε σε μια κινητοποίηση με απόφαση καπέλο μιας πολύ μικρής ομάδας ανθρώπων, που εκμεταλλεύτηκε τις δομές ενός παρακαμιακού παραταξιακού συνδικαλισμού, με δυο «τρομερά» επιχειρήματα: «Έχουμε γενικώς προβλήματα άρα απεργούμε» και «η βάση (sic) ήθελε μεγάλες μορφές αγώνα μια και δεν απεργεί στις μικρές κι εμείς της κάνουμε τη χάρη». Από κει και πέρα η απεργία άρχισε και συνεχίστηκε με απόφαση και ευθύνη ΜΟΝΟ αυτής της μικρής μειοψηφίας εκμεταλλεζόμενη τον ενθουσιασμό και την αγανάκτηση δικαιολογημένα ή όχι ενός μέρους των συναδέλφων μας. Μοναδική ενεργή (;) συμμετοχή της «βάσης» ήταν στα συλλαλητήρια αλλά κι εκεί βέβαια άλλοι αποφάσιζαν το πού θα πάμε και το πότε θα συγκρουστούμε με τα ΜΑΤ. Αυτά στην αρχή βέβαια γιατί μετά γίναμε φίλοι και συνδιαδήλωναν κι αυτοί μαζί μας...

Αλλά όσο και αν αλληλοτροφοδοτούσαμε την αγωνιστικότητά μας με ποιηματάκια και πύρινους λόγους στις απεργιακές συνελεύσεις, οι μισοί γύρισαν από τις δυο — τρεις πρώτες μέρες στα σχολεία και έμειναν εκεί. Απ' τους άλλους μισούς μέρα με τη μέρα όλο και περισσότεροι επέστρεφαν στα σχολεία και ρίχναν πού και πού και καμιά απεργία τις μέρες των συλλαλητηρίων δηλώνοντας το αγωνιστικό παρών. Α! Ναι. Στο κίνημα βάσης ήταν και μερικά Διοικητικά Συμβούλια και διάφορες απεργιακές επιτροπές που τελικά κατέληξαν να γυρνάνε στα σχολεία και να μοιράζουν συγχωροχάρτια απεργοσπασίας, στο όνομα να συνεχιστεί η απεργία έστω και χωρίς απεργούς.

Μαγκιά μου απαντά το διαβολάκι από δίπλα. Αν μια μειοψηφία καταφέρνει κάτι τέτοιο μαγκιά της. Πάσο. Εδώ δεν μπορώ να πω κουβέντα καθότι δεν διαθέτω τέτοια μαγκιά...

Όμως αν τα κινήματα τα βλέπουμε στη λογική του ελέγχου των μηχανισμών για να καπελώνουμε τους άλλους ας μη λέμε ταυτόχρονα και μεγάλες κουβέντες για δημοκρατικές διαδικασίες βάσης. Είναι λίγο τρελό. Και βέβαια αν τα κινήματα τα βλέπουμε στη λογική της μαγκιάς τότε στη συγκεκριμένη απεργία πιο πολύ μάγκας απεδείχθη η Γιαννάκου γιατί «δεν τα μάσησε.» Κι ακόμα μεγαλύτερος μάγκας ο Καραμανλής καθότι έπεισε την «ηρωική πρωτοπορία του κινήματος» να επιστρέψει σαν καλό παιδάκι στα θρανία κερνώντας την ένα φοντανάκι στο Μαξίμου και χτυπώντας την φιλικά στην πλάτη...

Έλα τώρα με τσιγκλάει ο παλιοδιάβολος. Είχαμε και κέρδη. Δημοσιότητα, συμμετοχή των «απλών συναδέλφων» αλλά και πρακτικά αποτελέσματα. Για τα πρώτα τα είπαμε παραπάνω. Άσε που είναι αέρας κοπανιστός και δεν τρώγονται. Αλλά για τα πρακτικά αποτελέσματα; Κάθομαι και μετράω:

6 βδομάδες απεργία για:

20 λεπτά την ημέρα αύξηση μετά την τελευταία γενναϊόδωρη ρύθμιση του επιδόματος από τον Καραμανλή.

Αυξήσεις στους μισθούς μετά από 7 χρόνια και βάλτε και αφού συζητήσουμε και δούμε και μετρήσουμε και... και...

Ένας χρόνος υποχρεωτική προσχολική αγωγή από του χρόνου αφού συζητήσουμε και δούμε και μετρήσουμε και... και...

Αύξηση της αποζημίωσης των ωρομισθίων από το χρόνο αφού συζητήσουμε και δούμε και.. και... και...

1000 ψήφους πάνω η ΠΑΣΚ στις εκλογές των αιρετών

1000 πάνω οι Συσπειρώσεις

500 πάνω η Αυτόνομη Παρέμβαση

400 πάνω η Γένοβα...

200 πάνω οι Χριστιανοί

1600 κάτω η ΔΑΚΕ

300 κάτω η ΕΣΑΚ

5 Νομαρχίες το ΠΑΣΟΚ στο δεύτερο γύρο... 1,34% ο σύντροφος Τσιριγώτης στην Αθήνα... Α! και η Νίκαια στο ΚΚΕ.

Χμμ μάλλον δεν τα πήγαμε και άσχημα. Να το ξανακάνουμε και του χρόνου μπας και κερδίσουμε και 10 Υπολογιστές σε κάθε σχολείο μαζί με καμιά εγκυκλοπαίδεια για τις σχολικές βιβλιοθήκες...

Αχ!! πάλι σαν μπακάλης τα μετράς επιμένει το διαόλι. Αφού το ξέρεις, το γράφουν και τα επαναστατικά εγχειρίδια. Χαμένοι είναι οι αγώνες που δεν γίνονται. Βάλαμε υποθήκες για το μέλλον. Εδώ με κόλλησε στον τοίχο και δεν ξαναμίλησα καθότι λειτούργησαν και τα κοιμισμένα κομμουνιστικά αντανάκλαστικά μου. Πάντως επί του παρόντος η μοναδική υποθήκη που έβαλα είναι ο μισθός μου για 5 χρόνια για να πάρω δάνειο απ' την Αγροτική. Για το άλλο μέλλον δεν ξέρω καθότι δε διαθέτω «κληρονομικό χάρισμα»... Ίδωμεν...

Ένα από τα καλύτερα κείμενα που διάβασα αυτές τις μέρες των απεργιών και των «καταλήψεων» των μαθητών ήταν στην Ελευθεροτυπία την Τρίτη 7 Νοεμβρίου 2006. Το έγραψε η Πέπη Ρηγοπούλου στη στήλη ΕΝ-ΣΤΑΣΕΙΣ και έχει τίτλο: «Το παιδί, το αποπαιδί και η παραπαιδεία»

«Όλα τα προλαβαίνω. Και το φροντιστήριο και την κατάληψη», δήλωνε προ ημερών, μιλώντας στην εφημερίδα, κάποιος μαθητής. «Το πρωί στο φροντιστήριο για να κάνω μάθημα και αμέσως τρέχω στο σχολείο για κατάληψη». Η περήφανη εξομολόγηση του μικρού μαθητή έχει το γούστο της, καθώς αναπαράγει σε σχολικό πλαίσιο την εικόνα του Θανάση Βέγγου που ανεβοκατεβαίνει τα πατώματα στη γνωστή ταινία κραυγάζοντας «πελάτες μου» και κραδαίνοντας τον δίσκο με τους καφέδες και τις πορτοκαλάδες, με τον οποίο βγάζει το ψωμί του.

Το μεροκάματο του μικρού μαθητή δεν είναι βέβαια τόσο εξαντλητικό, όπως του αγαπημένου μας Θανάση, αξίζει όμως να του δώσουμε μια σημασία πέρα από τη διάσταση της «πλάκας», που παρουσιάζει με μια πρώ-

προβλέπεται μάλλον μακράς διάρκειας. Ο δεύτερος χώρος, το φροντιστήριο, μοιάζει η πιο σοβαρή περίπτωση. Είναι ο χώρος που αν δεν προσφέρει, παρά κατά τύχη, και γνώσεις, προσφέρει όμως κάτι που προφανώς κρίνεται πολύ σοβαρότερο. Εργαλεία, μια εργαλειακή δηλαδή τεχνογνωσία, που εγγυάται την είσοδο στον τρίτο χώρο: στην παιδική χαρά της Ανώτατης Εκπαίδευσης, δηλαδή στο αποπαιδί του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Η διαφορά συμπεριφοράς των νέων μας στους τρεις χώρους βοηθά πολύ στο να τους ιεραρχήσουμε και αξιολογικά. Στο μέσο ελληνικό σπίτι επικρατεί μια συμφωνία κυρίων -ή κυριών. Μια αυξανόμενη επιτρεπτικότητα επιτρέπει από την άλλη πλευρά στους γονείς να βλέπουν με συγκίνηση τους βλαστούς τους να επαναλαμβάνουν, σαν τα μήλα κάτω από τη μηλιά, τα κουσούρια τους. Αν το παιδί φορτώνει λίγο παραπάνω το λογαριασμό του κινητού και πιέζει για αυτοκίνητο, εν πάση περιπτώσει φυλάει την επιθετικότητα του για παραδίπλα. Οχι βέβαια για το καπιταλιστικό φροντιστήριο, που κανένα στοιχειωδώς υγιές ψυχικά Ελληνόπουλο δεν θα σκεφτόταν ποτέ να καταλάβει, αφού το φροντιστήριο είναι δουλειά, και ως γνωστόν -αφού business is business- με τη δουλειά παίζουν μόνον οι ηλίθιοι.

Ο χώρος λοιπόν που προσφέρεται για εκτόνωση δεν είναι άλλος από τη δημόσια δωρεάν παιδεία σε όλες τις βαθμίδες. Εδώ -όπου εννοείται ότι διδάσκονται σε μεγάλο βαθμό και τα μη εργαλειακά, δηλαδή τα άχρηστα-

μα κατηγορία νέων, η συμπαθέστερη, γυρεύει να νιώσει ότι υπάρχει, ενώ μια άλλη που δεν εκφράζει το σύνολο, αλλά δεν είναι και καθόλου αμελητέα αφού είναι ικανή να δίνει το κλίμα, μπορεί να χλευάσει, να τεμπελιάσει, να καταστρέψει, να ασκήσει τη βία της κατά των πάντων. Με λίγα λόγια, η πλανητική βία της πολεμόχαρης παγκοσμιοποίησης, η υλική και συμβολική βία του συστήματος, κάποτε ενισχυμένη από τη βία των πορνοκινητών και του Διαδικτύου -συνδυασμένη με την παραδοσιακή βία των τοπικών μας κοινωνιών- βρίσκουν συχνά το σχολείο (για το οποίο κάποτε λέγαμε πως όταν ανοίγει, κλείνει μια φυλακή) για να εκφραστούν με όλη τους τη μεγαλοπρέπεια.

τη ματιά. Ανάμεσα στους δύο σταθμούς του (τρεις αν υπολογίσουμε και το σπίτι), στους οποίους κινείται με τόση σβελτάδα, υπάρχει ένας αφιερωμένος στην επιβίωση, ένας στη γνώση και ένας στη διασκέδαση. Ο πρώτος είναι το σπίτι. Ο δεύτερος το φροντιστήριο. Και ο τρίτος το σχολείο.

Ο πρώτος σταθμός, το σπίτι, παρέχει στον μαθητή μας τα αναγκαία σε είδος και χρήμα για την επιβίωση και την αυριανή του καταξίωση που θα φέρει, άμποτε, και την οικονομική του εξασφάλιση. Σε μια κοινωνία ωστόσο όπου οι νέοι άνεργοι γίνονται όλο και περισσότεροι και όπου οι μελλοντικοί εργαζόμενοι θα αλλάξουν τουλάχιστον δέκα κατά μέσον όρο διαφορετικά επαγγέλματα, η αναγκαστική στάθμευση στο σπίτι

Χωρίς ψευδαισθήσεις θα αναγνωρίσουμε ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια κατάσταση -όχι μόνον ελληνική- που δεν μπορεί να συνεχίσει ως έχει, παρά με όλο και μεγαλύτερους κινδύνους για τα σύνολα και για τα άτομα. Η αυταρχική και συντηρητική λύση είναι προφανής και φανερά είτε υπαινικτικά εξαγγελμένη με μια ουσιαστική ομοφωνία που υπερβαίνει τα στενά κομματικά όρια.

Μια παιδεία εργαλειακή και τεχνοκρατική στο περιεχόμενό της, βασισμένη όχι στη βαθύτερη συναίνεση αλλά στην επιτήρηση, της οποίας η αιχμή θα αποτελείται από ένα «μη κερδοσκοπικό» τμήμα, που θα ρέπει προς το απλώς ιδιωτικό. Κόμματα, κεφάλαιο, συνδικαλιστές και φοιτούντες σπρώχνουν σήμερα μέσα από την ίδια τους την αδιέξοδη αντιπαράθεση πλειοψηφικά προς μια τέτοια κατάσταση. Αντίπαλη προς την πρόταση αυτή είναι η πραγματικότητα μιας παιδείας ουσίας, όπου ο δάσκαλος, ο μαθητής και το μάθημα δεν αποτελούν προσχήματα. Όσο και αν η λέξη «ουσία» αφήνει αδιάφορους κρατούντες και αμφισβητούντες και προκαλεί γενικότερη αλλεργία στη μεταμοντέρνα εποχή μας, μια τέτοια παιδεία υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει, αποτελώντας τη μόνη υπαρκτή αφετηρία εναλλακτικής πορείας.

Περί Γεωγραφίας ...χωρίς περαιτέρω σχόλια

Σε έρευνα που διενήργησε ο κ. Ιωάννης Ρέντζος, καθηγητής στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου και δημοσιεύεται στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού «Σύγχρονη Εκπαίδευση» συμμετείχαν 499 μαθητές γυμνασίων και λυκείων από όλη την Ελλάδα, οι περισσότεροι εκ των οποίων -και κυρίως τα κορίτσια- τα βρήκαν σκούρα όταν τους ζητήθηκε να αναγνωρίσουν δέκα χώρες που είχαν σημειωθεί με αριθμούς επάνω στον παγκόσμιο χάρτη. Συγκεκριμένα, επρόκειτο για το Μεξικό, τη Βολιβία, την Αργεντινή, τη Λιβύη, το Σουδάν, το Ζαΐρ, το Ιράν, την Παπούα - Νέα Γουινέα, την Πολιτεία της Αλάσκα των ΗΠΑ και τη Γροιλανδία. Το 80,96% των μαθητών έδωσε μόλις τέσσερις απαντήσεις, ενώ είναι εντυπωσιακό ότι το 43,49% δεν απάντησε σωστά για καμία χώρα. Και τις δέκα χώρες βρήκαν μόλις ένα κορίτσι (0,41%) και έξι αγόρια (2,37%).

Την ίδια ώρα, οι μαθητές απέρριψαν σχεδόν ολοσχερώς τον χαρακτηρισμό «μικρή χώρα» για την Ελλάδα. Το 35% απάντησε ότι είναι «μεσογειακή», το 31,26% «ηρωική», το 17,6% «ευρωπαϊκή» και μόλις το 1,2% «βαλκανική». Όπως τονίζει ο κ. Ρέντζος, η επιλογή της «ηρωικής» εκτιμάται ότι «είναι αποτέλεσμα της επικρατούσας παιδαγωγικής ιδεολογίας στο πλαίσιο του ελληνικού συστήματος», ενώ η σχετικά μειοδοτημένη «ευρωπαϊκή» επιλογή των παιδιών μπορεί να εκφράζει τη δική τους αβεβαιότητα ως προς τη σημασία του όρου «ευρωπαϊκός».

Από την έρευνα προκύπτει, ακόμη, πως οι πλέον ανεπιθύμητοι προορισμοί για τους μαθητές είναι οι γειτονικές χώρες -όπως η Τουρκία, η Αλβανία, η Βουλγαρία και η Γιουγκοσλαβία- αλλά και η Γερμανία και η Κίνα. Αντίθετα, το 42,08% των ερωτηθέντων δήλωσε ως πιο επιθυμητό τόπο τη Γαλλία (και κυρίως το Παρίσι), το 37,67% την Ιταλία (Ρώμη και Βενετία), το 35,47% τις ΗΠΑ (Νέα Υόρκη και Λος Άντζελες) και το 32,06% τη Βρετανία (Λονδίνο)

Παρίσι Ορισμένες μόδες και κοινωνικές συμπεριφορές ακολουθούν τους νόμους του μαγνητισμού, διαπίστωσαν Γάλλοι ερευνητές που δοκίμασαν να εξηγήσουν με όρους φυσικής φαινόμενα όπως η διάδοση των κινητών και ο συγχρονισμός του χειροκροτήματος.

Η έρευνα έδειξε ότι ο τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι μιμούνται ο ένας τον άλλο και διαμορφώνουν μια νέα «κοινή γνώμη» ακολουθεί το νόμο που περιγράφει τη συμπεριφορά των ατόμων σε ένα μαγνητικό υλικό.

Όπως αναφέρει το περιοδικό New Scientist, οι ερευνητές θέλησαν να δημιουργήσουν ένα μοντέλο που εξηγεί τρεις κοινωνικές τάσεις: την πτώση του ρυθμού γεννήσεων στα τέλη του 20ού αιώνα στην Ευρώπη, την ταχύτατη διάδοση της κινητής τηλεφωνίας και τον τρόπο με τον οποίο το κοινό σε μια συναυλία σταματά κάποια στιγμή να χειροκροτεί.

Η μελέτη βασίστηκε στην υπόθεση ότι και στις τρεις περιπτώσεις, οι άνθρωποι δεν ακολουθούν τις αποκλειστικά δικές τους προτιμήσεις, αλλά ως ένα βαθμό μιμούνται και τους άλλους.

«Η μίμηση έχει βαθύτατες βιολογικές ρίζες ως στρατηγική επιβίωσης» σχολιάζει ο Ζαν-Φιλίπ Μπουσάρ της γαλλικής Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας, ο οποίος συνεργάστηκε στη μελέτη με τον Κουεντίν Μισάρ της Σχολής Βιομηχανικής Φυσικής στο Παρίσι. Για παράδειγμα, τείνουμε να μιμούμαστε άτομα τα οποία υποψιαζόμαστε ότι γνωρίζουν κάτι που δεν γνωρίζουμε εμείς.

Το μοντέλο που ανέπτυξαν οι ερευνητές βασίστηκε στη φυσική του μαγνητισμού. Όταν ένα μαγνητικό υλικό βρεθεί μέσα σε ένα μαγνητικό πεδίο, τα σπιν (γωνιακή ορμή) των ατόμων του υλικού τείνουν να αποκτήσουν όλα μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Το ενδιαφέρον είναι ότι το σπιν του κάθε ατόμου μπορεί να επηρεάζεται από τα σπιν γειτονικών ατόμων και να ευθυγραμμίζεται με αυτά. Ακόμα και αν το πεδίο αλλάζει κατεύθυνση αργά και σταθερά, τα σπιν των ατόμων συχνά αλλάζουν όλα μαζί απότομα.

Ομοίως, οι άνθρωποι έχουν την τάση να μιμούνται τους γύρω τους. Η απότομη διάδοση των κινητών, ένα είδος απότομου άλματος, ακολουθεί την μαθηματική περιγραφή της μεταβολής των σπιν.

Το ίδιο μοντέλο εξακριβώθηκε ότι ισχύει και για την πτώση του ρυθμού γεννήσεων και το σταμάτημα του χειροκροτήματος. Το ενδιαφέρον είναι ότι η μεταβολή της «κοινής γνώμης» ολοένα και επιταχύνεται, με το μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων να αλλάζει γνώμη κοντά στο χρονικό σημείο της μέγιστης αλλαγής.

Διάβασα πριν από καιρό στο in.gr ένα άρθρο που το βρήκα ενδιαφέρον. Ο τίτλος του είναι «Μαγνητικός μιμητισμός Κοινωνικές τάσεις ακολουθούν τους νόμους του μαγνητισμού» Αφορά μια έρευνα Γάλλων ερευνητών που συσχετίζουν κοινωνικές συμπεριφορές με τους νόμους του μαγνητισμού...

Για τη γραφή, αντιγραφή ανατύπωση και διανομή Σαπρίκης Χρίστος

